

Prædiken til 16.s.e trinitatis

den 1. oktober kl. 10.30 i BOGENSE KIRKE

Salmer

15: Op al den ting

448: Fyldt af glæde

674 v. 1,2,7: Sov sødt, barnlille

46: Sorrow og glæde (visemelodi)

321 v.5-7: O, kristelighed

875: Tak, Gud, for denne lyse morgen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: (Gud være lovet...)

Derefter gik Jesus til en by, som hedder Nain, og hans disciple og en stor skare gik sammen med ham.

Men da han nærmede sig byporten, se, da blev der båret en

død ud, som var sin mors eneste søn, og hun var enke; og en stor skare fra byen fulgte med hende.

Da Herren så hende, ynkedes han over hende og sagde: »Græd ikke!« Og han gik hen og rørte ved båren. Bærerne stod stille, og han sagde: »Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!« Da satte den døde sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham til hans mor.

*Alle blev fyldt af frygt og priste Gud og sagde: »En stor profet er fremstået iblandt os, og **Gud har besøgt sit folk.**« Og det ord om ham nåede ud over hele Judæa og i hele omegnen.*

(Luk 7,11-17)

Amen!

”Gud har besøgt sit folk!” Det er den konklusion, folk omkring Jesus drager, efter de har set ham vække en død til live. ”Gud har besøgt sit folk” – det er også det, vi fejrer juleaften..

Dengang Jesus bare er et lille barn, ikke et helt almindeligt lille

barn ganske vist; han kom jo netop fra Gud, i dét lille barn "besøgte" Gud sit folk.

Jesu mor, Maria, var en helt almindelig kvinde. Hun nærrede de samme moderfølelser for sit barn som andre mødre - håb, glæde – og et vist mål af bekymring.

Det er de følelser, vi også synger om i "Fyldt af glæde over livets under", som vi sang som optakt til Viktors og Maries dåb før. Glæde, håb og taknemmelighed. Men også undren – fremtidsangst og bekymring.

Jesu mor Maria havde også de følelser for sit barn, og da han blev voksen, måtte hun lide den sorg, at han døde. Men ligesom Jesu fødsel ikke var nogen almindelig fødsel, var hans død det heller ikke. Det er noget af det fortællingen om dødsfaldet og dødeopvækkelsen i Nain vil fortælle. En af pointerne ved historien er nemlig, at Jesus med opvækkelsen af morens søn i Nain forudsiger sin egen død. For det, der sker omkring, Jesu død er jo ifølge evangelierne, at han tre dage senere bliver levende igen; han opstår til et evigt liv hos Gud.

Og hans opstandelse skal lukke det håb op hos os, at døden ikke har det sidste ord, heller ikke når det gælder mennesker i dag.

Tiden er forbi, hvor Jesus kunne gå hen og opvække en død, som her og nu kunne rejse sig og leve videre som om intet var hændt. Men netop *tid* bliver et nøgleord, når vi skal sige noget om, hvordan sådan en beretning her, kan sige os noget i dag.

For det med at "Gud besøger sit folk" er, at han laver et nedslag i tiden, som ændrer alting. Tiden bliver med det nedslag fra Gud til noget andet end *den ene dag der bare tager den anden*; Med Guds besøg julenat giver han livet en mening, der har "fylde", som der også står om julen i salmebogen.

Da Jesus med en henvendelse til moren bremser sørgeoptøget i porten i Nain, bremser han på en måde også tiden; på et splitsekund bliver død til liv – så ikke kun bremser Jesus tiden, han åbner også tiden; livet får plads.

Det er sådan det er med besøg. Eller kan være. At tiden ophæves og bliver udfyldt. I en travl hverdag, hvor man løber afsted for at nå det hele og ikke giver sig selv lov til at stoppe op – da er det den effekt et besøg kan have. Når man sætter sig om bordet med sine gæster og bare er lige der, i samtalen og nærværet en given aften, der måske også bliver til nat i gæsternes nærvær. Da er tiden ikke længere noget der løber afsted med en, men noget der breder sig der, hvor man er. Og man kommer i tanker om, at livet er mere end det der beregnes lineært i en kalender.

Man kan sige, at Guds besøg i tiden blev kortvarigt; det varede ikke længere end de 30 år, Jesus levede. Og alligevel er det ikke sådan det er. For besøget sluttede med den død, der gør, at Jesus stadig virker i tiden. Hans opstandelse fra døden er et løfte om, at døden til stadighed må give op over for livet. At mørket aldrig vil forblive mørke, men at der en dag vil blive lyst igen. Som når livsmodet kommer tilbage hos den, der har siddet i tungsind. Som der oven på enhver vinter følger et forår. Eller som der efter enhver nat, hvor ens tanker kan have

det med at være mørke, følger en ny dag; med plads til ny energi og nyt mod.

Opstandelsesløftet om, at lyset altid vil være stærkere end mørket, er også det løfte, de små børn får ved deres dåb. Efter de tre håndfulde vand, velsignes de med ordene om, at Gud vil være med dem med sin nåde, tilgivelse og beskyttelse fra nu og til evig tid.

Når vi altså også kan opleve genopstandelse fra døden i vores helt almindelige liv, er det udtryk for, at Guds søn stadig virker hos os. Guds magt og vilje løber i vores liv med hinanden. Grunden til det, er Jesu egen død og opstandelse. På det sted i Lukasevangeliet, hvor vi hører om enken fra Nain og hendes døde søn, har vi endnu ikke hørt så meget om den død og opstandelse, der venter Jesus. Men der er små forudsigelser af det, og historien i dag er en af dem.

I *Johannesevangeliet* derimod er der rigtig mange forudsigelser om Jesu død og opstandelse, han gør faktisk helt systematisk syv tegn – bl.a brylluppet i Kanaa, hvor han

forvandler vand til vin – og kulminationen er dengang han genopvækker Lazarus fra døden – en historie der på mange måder minder om den om enkens søn fra Nain.-

Efter Lazarus er død, møder de to søstre, Martha og Maria, begge Jesus med ordene: "hvis bare du havde været her var Lazarus ikke død". Jesus vidste rent faktisk godt, at Lazarus var død – det hører vi tidligere i kapitlet – men med vilje lod han vente på sig. For han havde en plan! Han ville ikke ankomme til Lazarus', Maria og Marthas hjem i Betania, før Lazarus *var* død, sådan at dødeopvækkelsen kunne tjene som et tegn over for disciplene og folkeskaren. Et tegn på, at han er Guds søn og et tegn på den død, der venter ham selv. Et tegn, som skal tjene til, at de skal komme til tro. Martha og Maria er Jesu nære venner, og de er allerede før hændelsen troende.

Martha siger, før de går ud til graven, at hun tror på opstandelsen efter døden. Jesus bekræfter hende med et af sine bemærkelsesværdige udsagn, som også uddyber, hvad opstandelsen er: ***Jeg er opstandelsen og livet: den der tror på mig skal leve, om han end dør.*** Opstandelsen er altså ikke kun

”noget” en begivenhed; nej den ER Jesus selv. Og det er ham der bevirker den mærkelige tidslighed, der er i kristendommen – at livet ikke kun er noget der skrider afsted i en fremadrettet bevægelse; nej tiden er også noget der fyldes i bredden og højden, kunne man med Paulus i den første tekstlæsning sige. At fylde tiden på den måde, er noget vi gør med hinanden. Det siges så smukt i ordene i nadverritualet, hvor vi beder til Gud om at han vil lade os ”vokse i kærligheden” så vi bliver et fællesskab med hinanden i ham...

At vokse i kærligheden er en hel anden bevægelse end kun at gå ligeud, fremad; uden en gang i mellem at stoppe op. Stoppe op og nyde hinandens nærvær. Stoppe op og lade sig omslutte af *tidens* fylde. Som i kirken her.

Amen!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Almægtige Gud, himmelske Far!

Vi takker dig for livet, du har givet os og for jorden, du har skabt. Lær os at passe på jorden, på livet og på hinanden.

Kære Gud, tak for at du sendte din søn og med ham omsluttede os med din kærlighedsmagt. Tak for at du med hans død og opstandelse gjorde al død og opstandelse mulig, al den der finder sted i det almindelige liv, og den vi selv engang skal få. Gør vores tro stærkt, og hold vores håb levende.

Vi beder dig for vores Regering og Folketing, giv politikerne indsigt og ansvarsbevidsthed til at forvalte den magt, de har fået. Bekæmp vold og magtmisbrug. Vær med flygtningene og krigsofre i hele verden. Vær med alle dem, der er ramt af sult, nød og krig. Hjælp alle nationer til at leve sammen i fred og forståelse.

Kære Gud, vi beder dig for Viktor og Marie, der i dag er blevet døbt. Giv dem og deres familier en lys og velsignet fremtid.

Gud, vi beder dig også for vores andres familier, venner og alle dem, vi er forbundet med. Velsign og bevar os alle, og værn os imod ulykke og tidlige dødsfald.

Du, vor Gud, vær med menigheden i Bogense kirke og alle menigheder. Lad dit Ord og din Ånd have frit løb i vores kirke til glæde, håb og trøst. Vær med vores dronning og hele kongehuset. Giv dem og os alle nåde, fred og velsignelse og efter vores liv den evige salighed og hvile.

Amen.

MEDDELELSER

Lad os med apostlen til ønske hinanden....Vor Herre Jesu Kristi nåde, Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab være med os alle!

Amen!

Velkomst til gudstjeneste 16. søndag efter trinitatis

Velkommen til gudstjeneste i dag, 16. søndag efter trinitatis. Som I kan se, skal to små børn døbes i dag, det er dejligt at byde to små mennesker velkommen i menigheden.

Teksterne til i dag er ikke helt nemme at prædike over på en dåbsdag, for de er lidt dystre og sørgelige. Men som jeg har talt med begge dåbsmødrene om – det sørgelige og mørke har jo som deres modsætning til glade og lyse – og det er det, vi især vil fokusere på en glædens dag som i dag. For det er også det selve kristendommens kernebudskab er: livet og lyset overvinder døden og mørket.

Det kommer mange af salmerne i dag også til at illustrere – men først skal vi høre indgangsbøn